

De Schelp
Het hospice voor de Zaanstreek

Oktober 2017

Nieuwsbrief

VAN HET BESTUUR

Ons hospice heeft deze maand zijn negende verjaardag gevierd. De Nieuwsbrief bestaat al langer, want die schreven we al voordat de opening van De Schelp officieel plaats vond. Toen hielden we u op de hoogte van de vorderingen met betrekking tot de huisvesting, de sponsoring en de werving van vrijwilligers. Nu kunt u lezen over andere vorderingen. Bijvoorbeeld over de vraag hoe we zo goed mogelijk omgaan met onze gastbewoners. Daarvoor nemen de vrijwilligers deel aan intervisiebijeenkomsten en volgen ze cursussen. STEM is zo'n cursus: Sterven Op Je Eigen manier. U leest erover in deze Nieuwsbrief.

Volgend jaar vieren we onze tiende verjaardag. We kijken er nu al naar uit. U ook?

Corrie Noom, voorzitter

VERPLEEGKUNDIGEN HALEN VEEL VOLDOENING UIT HUN WERK BIJ DE SCHELP

Gerda Bruijns-Langhout werkt sinds de start van hospice De Schelp in Krommenie. Eerst een jaar als vrijwilliger, en sinds Kerst 2009 als verpleegkundige in vaste dienst. Een wens ging daarmee in vervulling, want dat was wat de tot dan als wijkverpleegkundige werkzame Bruijns wilde. En ze heeft er tot nu toe geen seconde spijt van, zegt ze. „Ik zou niet meer anders willen, het bevalt prima.”

Collega Chantal Benjamin uit zich later in dezelfde bewoordingen. Benjamin, een

toepasselijke naam want ze is echt de jongste van het team van zes verpleegkundigen, is blij dat ze ruim een jaar geleden de overstap heeft gemaakt van verpleeghuis Guisveld naar het Hospice aan de Evenwichtstraat.

„Palliatieve zorg is altijd mijn ding geweest, ik haal hier heel veel voldoening uit. In De Noordse Balk waar ik voor het Guisveld werkte, deed ik dat ook. De werkdruk in het verpleeghuis is erg groot. Ik val af en toe nog wel in bij het Guisveld. Je bent dan zo druk met handelingen, dan beseft ik altijd weer hoe prettig het werken is in De Schelp, waar je normaal gesproken met vier bewoners te

Rabobank

maken hebt. Waar je samen met de vrijwilligers één op één zorg kan bieden." "Dit werk geeft zoveel voldoening. Je krijgt zoveel dankbaarheid terug. De rust die over de mensen komt, fijn dat je dat kunt bieden", aldus Gerda. „Je ziet de mensen niet beter worden, maar de rust die over ze komt als ze hier komen, dat is mooi. En je ontlast de familie, die heeft bij ons alle tijd voor de zieke bewoner", onderschrijft Chantal de woorden van collega Gerda.

Ze weten, dat de mensen die naar De Schelp komen, het einde in zicht hebben. „Wij moeten er voor zorgen dat het leed dat ze overkomt draaglijker wordt, ook naar de familie toe. Natuurlijk neem je wel eens wat mee naar huis, zeker als het om een jong iemand gaat", aldus Gerda. „Het is af en toe best confronterend", zegt Chantal. „Als ik een heftige nachtdienst heb gehad, ga ik thuis eerst even naar de kinderen. Daarna pas slapen. Ik kan, als ik mijn verhaal kwijt wil, ook altijd terecht bij mijn collega's."

Ze gaan, samen met de vele vrijwilligers, best ver om het de bewoners in hun laatste levensfase naar de zin te maken. „Je probeert van alles. Een keer wilden kinderen van een gastbewoonster in een bubbelbad. Deze kinderen bleven een nachtje bij hun moeder op haar kamer slapen. Dat konden we regelen. Je probeert de mensen nog wat gezelligheid te geven naast al het verdriet. Nog niet zo lang geleden kwam de zoon van een bewoner naar ons toe. Hij zei "mijn vader is nu in de hemel, maar was eerst nog een weekje in een

paradijs." Dat je in zo'n korte tijd zoveel kunt betekenen voor iemand, dat doet mij wel wat", aldus Gerda.

De twee vrouwen zijn lovend over de inzet van de vele vrijwilligers in het Hospice. „Je moet al deze mensen bewonderen; er gaat natuurlijk wel eens iets niet goed in onze ogen en dan kan ik dat meteen zeggen. Sommigen zijn ook wel eens onzeker, maar over het algemeen gaat het prima", aldus Chantal. "Wij als verpleegkundigen zijn er voor de zorg, de coördinatoren voor het aansturen van de vrijwilligers."

Waar Chantal alleen de zorg heeft, heeft Gerda er nog een extra taak bij gekregen. Waar voorheen de coördinatoren de intake van nieuwe bewoners alleen voor hun rekening namen, moet er nu ook, verplicht gesteld door de zorgverzekering, een verpleegkundige mee op huisbezoek. „Dat doe ik samen met collega Martine", zegt Gerda. „Dat is best druk en het team zal dan ook worden uitgebreid."

„Het is een mooi en zeker geen saai beroep", mag er wat betreft Chantal in de advertentietekst voor de vacature staan. „Je weet nooit hoe de dag loopt. "

In de nieuwsbrief van januari 2016 hebben wij u geïnformeerd over de cursus "STerven op je Eigen Manier (STEM)", die begin 2016 ging starten voor de vrijwilligers van De Schelp. Deze cursus, ontwikkeld door de landelijke stichting STEM, is opgezet om het actief nadenken over de houding van een zorgverlener (in ons geval vrijwilligers en coördinatoren) ten opzichte van een stervende te bevorderen en daarmee het contact met die stervende te verbeteren. Onze vrijwilligers komen in contact met verschillende mensen die op een bepaalde manier in het leven staan en dus ook op een bepaalde manier tegen de dood aankijken. Wat vinden zij belangrijk? Wat zijn de behoeften en hoe kunnen wij als hospice hier het beste op aansluiten?

Stem, vervolg

Ter illustratie het verhaal van een van de coördinatoren over Atie (gefingerd) die gekarakteriseerd kan worden als iemand met een Sociale Sterfstijl.

Atie is 72 jaar en zij wordt thuis verzorgd door haar vier kinderen. Door uitgezaaide kanker gaat ze lichamelijk steeds verder achteruit. Zij kan zichzelf niet meer verzorgen en het lopen gaat moeizamer. Praten over de naderende dood kan ze niet met haar kinderen. Zij is er bang voor en wil het er niet over hebben. De kinderen zijn aan het einde van hun latijn en houden de zorg voor hun moeder niet meer vol. Zoon Flip drukt me op het hart om het vooral niet over "het" te hebben. "Daar kan mijn moeder absoluut niet tegen." Tijdens het intakegesprek roer ik het onderwerp toch aan. De Schelp is een hospice en geen vakantiehuis en ik laat weten wat ze van ons kan verwachten. Warme zorg en aandacht. Als ik rustig naast haar zit, pak ik haar hand. Het gaat niet zo goed meer thuis, zeg ik haar. "Ja, dat klopt, het wordt te veel voor mijn kinderen. Ik merk het aan ze, ik ben ze tot last. Ze zeggen dat ik beter af ben bij jullie. Als zij weg zijn voel ik me niet meer zo veilig. Ik hang erg aan mijn familie en zou ze het liefste 24 uur bij me hebben. Wat zijn jullie bezoektijden?" Ik antwoord dat we die niet hebben, het is net als thuis, iedereen mag ieder moment komen.

"Ik wil niet lastig zijn en vraag ook niet gauw. Ben ik lastig? Weet je, de mensen van mijn kerk willen dat ik er met hen over praat. Maar daar heb ik geen behoefte aan, ik wil dat het vooral gezellig is. Dat ze vertellen wat ze hebben gedaan en waar ze geweest zijn. Praten over de dood? Daar heb ik een broertje dood aan. En als ik ga dan tussen mijn familie. Hoe is dat bij jullie?"

Andere mensen in vergelijkbare situatie vinden het prettig als ze eenmaal bij ons zijn. De weg ernaartoe is het meest zwaar. Het is tenslotte je laatste plekje. Ze genieten van de zorg en de visite die er komt. Wij overleggen ook met de kinderen wat zij belangrijk vinden. Bij Atie is het van belang om de informatie in stukjes te geven, zodat zij de tijd krijgt deze te verwerken. Deze op maat gerichte benadering proberen we te realiseren voor al onze

gastbewoners. Weten hoe ze in het leven staan en hoe ze tegen de dood aankijken is belangrijk voor het maken van verbinding en om zo achter de behoeften te komen: Wil iemand er over praten of juist niet? Wat wil degene nog regelen aan praktische zaken? Hoe staat degene tegenover de naderende dood?

De training van de cursus "Stem" heeft hierbij geholpen, vooral ook omdat er zoveel vrijwilligers aan hebben deelgenomen. Voor meer informatie zie <http://www.stichtingstem.info>.

FOTOBOEKJE

Fotografie Petra Loddema van Muisfotografie

heeft van zowel het interieur als het exterieur van De Schelp een nieuwe serie foto's gemaakt en die verwerkt tot een nieuw fotoboekje, dat de coördinatoren gebruiken bij het intake gesprek. Ook hebben de omringende ziekenhuizen een exemplaar van het boekje ontvangen. De foto's worden verder gebruikt bij het updaten van de website.

Petra schreef zelf over De Schelp:

"De Schelp is niet zomaar een huis. Er is zorg, rust en een vriendelijke sfeer voor een ieder die dit nodig heeft. Niemand kan de tijd stoppen maar wat het team van De Schelp kan doen voor de gasten en hun naasten heeft diepe indruk op mij gemaakt. Ik ben voor het fotoboekje echt "in" het huis gedoken en trof daar zoveel warmte aan dat het voor altijd ook voor mij een thuis zal blijven. Laat de foto's maar spreken, zij vertellen het verhaal."